

„Tati, mami, to je môj kamarát Kimbo,“ volal Gifi, keď sa blížili k žirafej rodinke.

Kimbo pekne zatrúbil na pozdrav.

Žižika, ktorá sa nechala od mamičky láskyplne oblizovať, sa vyľakala a prikrčila sa pod ňu.

„To je Kimbík, Žižika,“ chlácholil sestričku brat.

„Neboj sa, moja maličká, sloník ťa len pozdravil,“ pridala sa mamička.

„Chlapci, tá sa s vami ešte nebude hrať,“ vysvetľoval otecko.

„Je na svete len chvíľku, musí sa najskôr rozhliaďnúť, aby sa zo všetkého nevyľakala.“

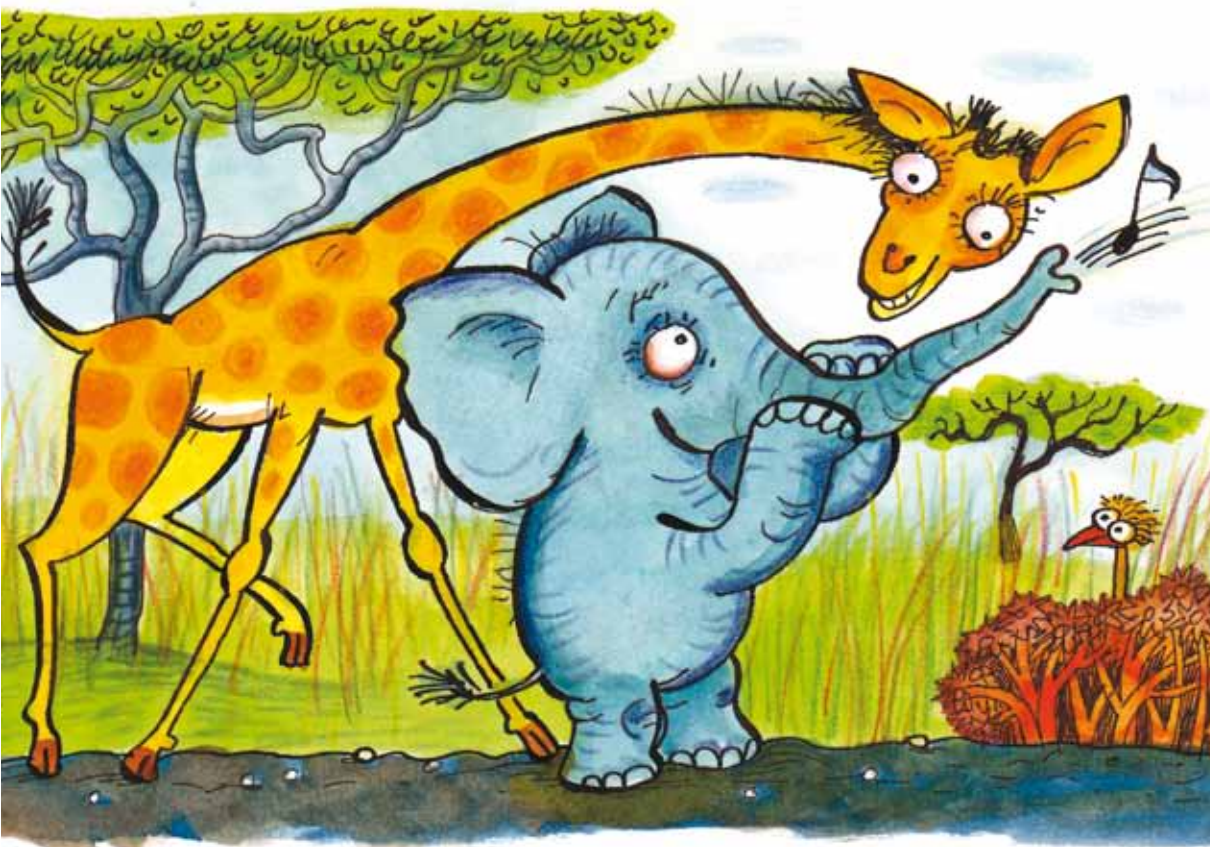
Kimbo po Žižike pokukoval a bolo vidieť, že sa mu páči. Keď sa však neustále schovávala,

štuchol chobotom do Gifih a navrhol:

„Nepôjdeme sa spolu prejsť?“

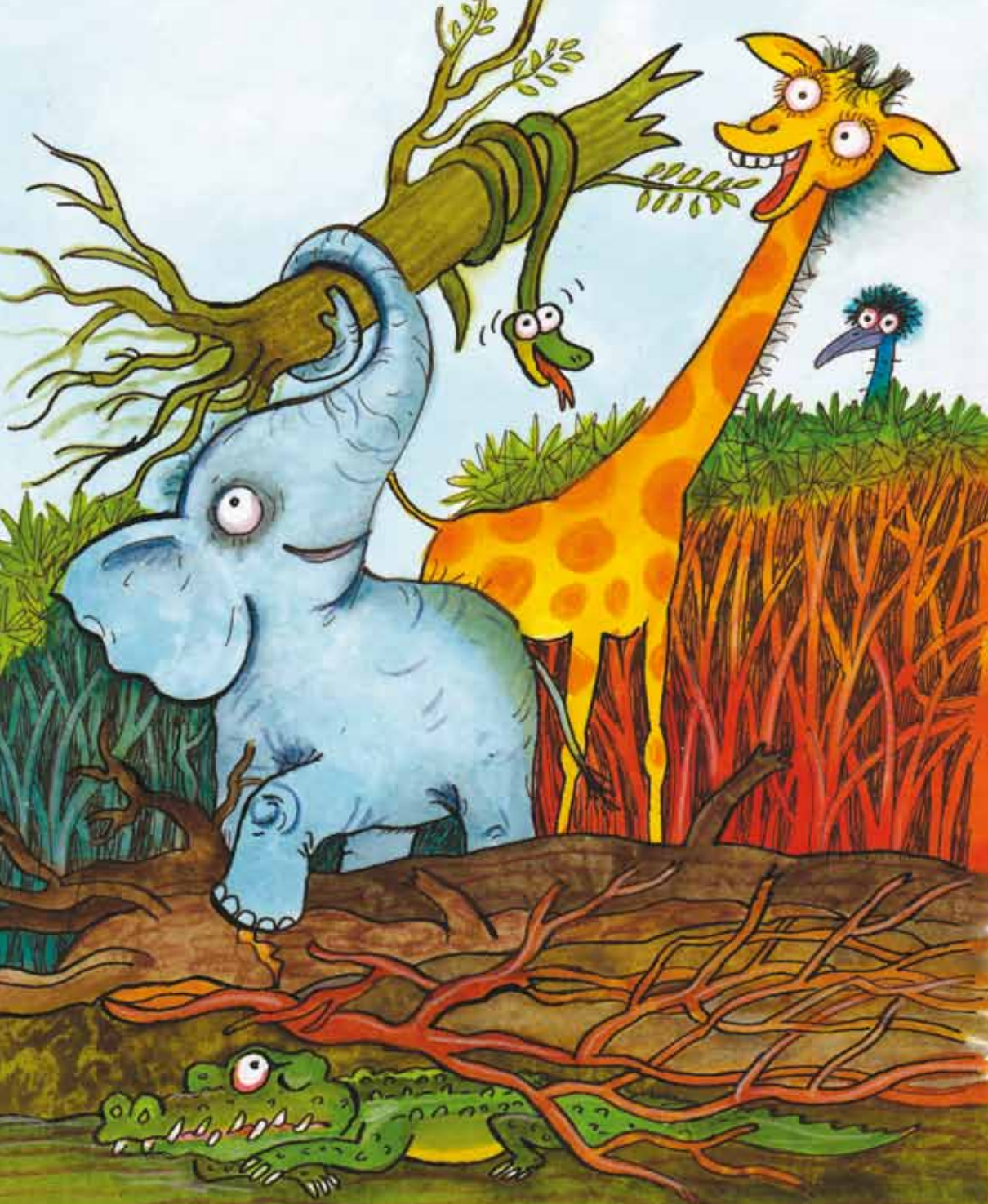
„Len bežte, chlapci, ale nechodte ďaleko,“ poznamenal otecko.

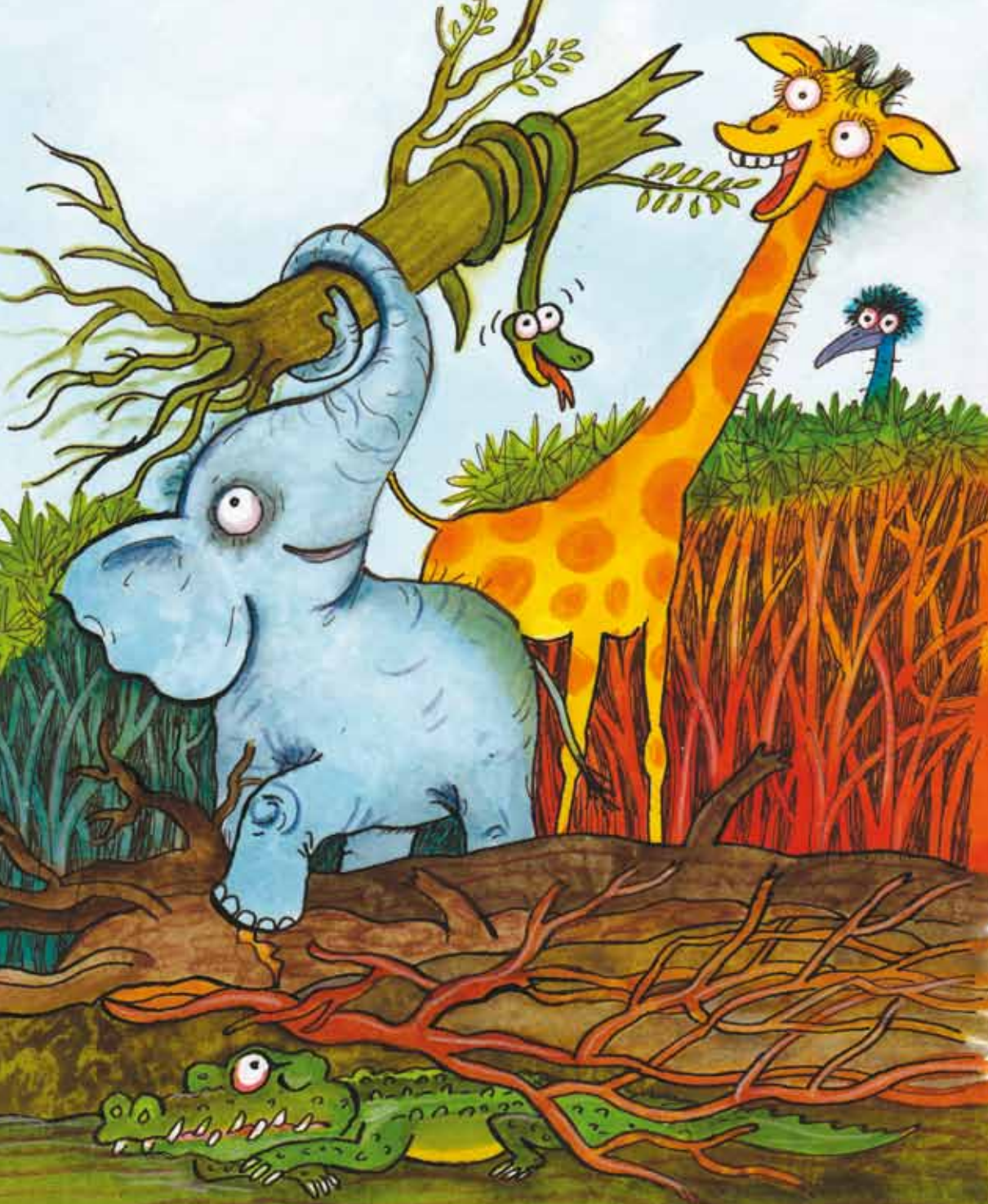

Namierili si to k jazeru. Kimbo zatočil k užšiemu chodníku, ktorý viedol priamo k brehu. Pre stádo bol však úzky a nepriechodný, preto tadiaľ ani jeden z nich nikdy nešiel.

„Tam predsa nemôžeme,“ namietal Gifi. „K vode sami nesieme...“

„Čo sa ti robí? Veď sa len trošku osviežime a hneď pôjdeme spať.“

Gifi chvíľu váhal, ale potom sa rozhodol nasledovať Kimba, ktorý si už razil cestu. A prerážal ju doslova – pred nimi bolo niekoľko popadaných stromov. Kimbo sa pýšil silou a menšie kmene ľahko odhadzoval chobotom z cesty. Až na ten posledný, o čosi mohutnejší, ktorý bol zakliesnený cez chodník.

Keď to nešlo chobotom, tlačili doň obaja nohami. Spoločnými silami sa im podarilo s kmeňom o kus pohnúť.

Tým vznikol priestor, ktorým sa predrali k vode.

Kimbo šiel prvý. Jeho okrúhly zadok sa však zasekol v mohutnom kroví, ktoré trčalo z oboch strán priamo za brvnom.

To bola hlúposť, ísť

k vode tadiaľto,

napadlo Gi-

fimu, avšak

kamarátovi

nič nevy-

čítal. Si-

lou sa

